

meum, fratrem vero venerande dignitatis tue, et de his omnibus meis verbis ammo- c. 796—804
neas illum, ut honeste vivat aliosque doceat, ut sit vas utile in domo Dei. Tuosque,
qui tecum sunt, discipulos meo nomine, obsecro, saluta et peto, ut memores sint mei
nominis inter sanctissimas eorum preces. Deus, Dei^a filius, salvator et redemptor
5 omnium fidelium augeat numerum vestrum et vos proficere faciat in omni bono et
sapientia, filii karissimi.

EPILOGUS^b EPISTOLE.

Bene elegisti apud sanctissimum patrem ill. episcopum¹ habitare eumque adiu-
vare in docendo sapientie studium. Quod iterum atque iterum ammoneo, ut diligenter
10 facias. Hee est tibi merces magna apud Deum, quoniam qui erudiunt multos, fulgent cf. Dan. 12, 3.
meritorum claritate ut firmamentum in perpetuas aeternitates.

294.

*Alcvinus discipulum quendam Britannicum ob morum perversitatem reprehendit et
ad vitae emendationem hortatur.* c. 796—804.

Codd. S 1a fol. 123'—124', S 1b fol. 196—197 (S 1* fol. 18'—23), B fol. 84'—85', D fol. 231—232.

15 Edd. M 9, F 157, J 222. — Migne col. 481.

DILECTISSIMO^a FILIO².

Dulcissime^b fili, frater et amice, cuius^c nomen, opto, ut caelestis bibliotheca
teneat in aeternum. Olim te genui, nutriti, alui, et ad perfectum virum usque Deo
donante perdux³, artibus studiose eruditum, sapientiae sole inluminatum, moribus
20 adprime ornatum; ita ut tuam laudem tota pene decantat Brittania, et latior est fama
nominis tui, quam notitia faciei tuae. Huius ego^d tibi^e decoris^f devotus, Christum
obtestor, adiutor exstiti, et pro virium mearum^g portione te^h, siⁱ non idoneus, tamen
voluntarius, sicut potui, et adhuc absentem obnix^k orationibus prosequar, quem quon-
dam praesentem sacris disciplinis provexi. Sed per eius te misericordiam intentius
25 deprecor, qui nos redemit, inluminavit et exaltavit, et suae agnitionis participes^l
effecit^m, ne caritati meae, quaeⁿ me non sinit tacere, irascaris, si aliquid durius
tecum loquatur^o. Urguet enim me paternitatis^p affectus fari, quod pennigero rumore
narrante didici, quia quaedam^q agis, quae nec tuae convenient^r dignitati, nec meae
placeant^s dilectioni^t: quia nolim famam claritatis tuae maculis fuscari^u nigris, ne alius
30 tibi debitum subripiat locum⁴, ut sit novissimus primus et primus novissimus. Matth. 19, 30.

Quid est, fili, quod de te audio, non uno quolibet in angulo susurrante, sed
plurimis publice^v cum risu narrantibus: quod adhuc puerilibus deservias^w inmunditiis,
et quae^x numquam facere debuisses, numquam dimittere voluisses. Ubi est nobilissima

^a) deus A 2, A 1*. ^b) Epil. Ep. om. A 1*.

35 294. ^a) Dilectissimo filio, dulcissimo fratri et amico, cuius nomen B. ^b) dulcissime S 1b. ^c) ill.
cuius D. ^d) ergo B. ^e) vel S 1b, D. ^f) decorii D. ^g) meorum S 1, D, B. ^h) tam S 1b, D, B
(pro te); tum S 1a. ⁱ) om. S 1b. ^k) obnice S 1b. ^l) participem B. ^m) efficit S 1, B. ⁿ) qui D.
^o) loquar D. ^p) paternitas S 1b. ^q) quoddam . . . quod D. ^r) convenient D. ^s) placent S 1, D.
^t) lectioni S 1, D. ^u) fuscare S 1, D, B. ^v) publice B. ^w) deservies S 1, D, B. ^x) quod D.

40 1) Aethelhardum fortasse Cantuariensem archiepiscopum. 2) Frobenius lascivum hunc discipulum
Osulfum fuisse coniecit, quem ab Alcino saepius admonitum esse ex vita eius (c. 12) discimus. Anno 796.
laudat Theodulfus Osulfum inter aulicos Caroli Magni eiusque doctrinam praedicat (Carmen ad Carol.
reg. v. 175—180, Poet. Carol. I, 487). Frobenii opinionem refellit Hauck (Kirchengesch. Deutschl. II, 144).
3) Cf. supra p. 347: ego . . nutriti, educavi et ad perfectum perdux virum (sc. Eanbaldum II). 4) an
45 episcopatum?